

бичътъ, живописецътъ на аллегоріитъ бы можилъ да тури отъ странитъ му единъ лучезаренъ ангелъ, който да сѣе съ преиспълнени ржцѣ благословенното жито въ новоотворенихъ и прѣснхъ еще брездхъ.

И сънището за едно тихо, свободно, поетическо, трудолюбиво и просто сществованіе за полекійтъ чловѣкъ, не е толкозъ трудно да си го въобрази нѣкой, щото да ся хвърли въ областъта на химеритъ. Печалната, а въ сщщото время и сладката дума на великійтъ Латинскій поетъ Виргилія: «О колко е благополученъ чловѣкътъ на нивята, ако познаваше благополучіето си!» е едно раскаяніе; но, както всичкитъ раскаянія, тя е такожде и едно пророчество. Ще доде единъ день гдѣто земледѣлецътъ ще може да бжде такожде единъ художникъ, ако не за да изрази (а за това тогава всякій ще ся грижи твърдѣ малко), то поне за да почувствува хубавото. Мисли ли нѣкой чи това таинственно съзерцаніе на поезіихъ не е уже въ него като въ състояніе на инстинктъ и на едно неопредѣленно сънище? За онія, които едно малко удобство покровителствува отъ днесъ, и у които преувеличеніето на злощастіето не удушва никакъ нравственното и умственното развитіе, чистото, чувствуемото и оцѣняемото благополучіе е еще първоначално; впрочемъ, ако изъ глѣбочинхъ на